

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce **MUDr. A. Z.**, práv. zast. JUDr. Radkou Procházkovou, advokátkou, AK se sídlem Masarykova 43, Ústí nad Labem proti žalovanému **Obecnímu úřadu Velké Březno**, ul. Děčínská 211, Velké Březno, okr. Ústí nad Labem, práv. zast. JUDr. Rostislavem Sochořem, advokátem, Ak se sídlem Klíšská 18, Ústí nad Labem v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, ze dne 23. 8. 2006, č. j. 15 Ca 18/2005 – 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u krajského soudu v Ústí nad Labem domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného, požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve věci ohlášení drobné stavby – oplocení pozemku.

Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 23. 8. 2006, č. j. 15 Ca 18/2005 - 23 zamítl a o nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo. Zdůraznil, že prostřednictvím žaloby na ochranu proti nečinnosti se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoli rozhodnutí či osvědčení, ale jen takové rozhodnutí a osvědčení, které lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Základním předpokladem je proto nečinnost správního orgánu při vydání

takových rozhodnutí, která je správní orgán oprávněn vydat ve věci samé. Soud je oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli takové rozhodnutí mělo být vydáno. Žalobce se domáhal, aby soud vydal rozhodnutí ve věci ohlášení drobné stavby. Z obsahu správního spisu však dle názoru soudu vyplývá, že takové rozhodnutí již žalovaný vydal, a to v podobě sdělení ze dne 7. 9. 2004, č. j. SÚ/425/04-Bk, kterým bylo změněno opatření ze dne 3. 6. 2004, č. j. SÚ/425/04-Bk, kterým bylo žalovaným stanoveno, že ohlášenou stavbu lze provést jen na základě stavebního povolení. V rozhodnutí ze dne 7. 9. 2004 žalovaný vyslovil, že k vydání stavebního povolení je třeba, aby stavebníci doplnili údaje uvedené v jejich ohlášení ještě o další náležitosti s tím, že až po takovém doplnění bude zahájeno stavební řízení. Soud proto neshledal, že by byl žalovaný ve věci ohlášení drobné stavby nečinný, jak žalobce namítal. Rovněž zdůraznil, že v řízení o předmětné žalobě není soud oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí včetně posuzování, zda měl správní orgán žalobci vyhovět či nikoli, v tomto případě zda měl umožnit žalobci provést drobnou stavbu pouze v režimu ohlášení. Rovněž se soud nemohl zabývat tím, zda žalobce v ohlášení drobné stavby ze dne 17. 5. 2004 uvedl veškeré potřebné náležitosti a připojil k nim všechny podklady.

Proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem podal žalobce kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Namítal, že každé podání je třeba posuzovat podle celého obsahu, nikoli podle slova „ohlášení“ obsaženého v petitu žaloby. Z obsahu žaloby vyplývá, že se žalobce domáhá vydání rozhodnutí ve stavebním řízení, odkázal na jednotlivá žalobní tvrzení, ze kterých dle jeho názoru tento závěr vyplývá. Pokud uvedl v žalobním petitu, že navrhuje, aby soud uložil rozsudkem žalovanému povinnost vydat rozhodnutí *ve věci ohlášení drobné stavby*, označil tím svoje podání, nikoli to, že se domáhá vydání písemného sdělení ve smyslu ustanovení § 57 odst. 2 zákona č. 50/1976, o územním plánování a stavebním řádu (dále jen stavební zákon), což je patrné z kontextu žaloby. Ohlášení žalobce ze dne 17. 5. 2004 je úkonem stavebníka, bez kterého by nemohlo proběhnout stavební řízení poté, co stavební úřad postupuje podle ustanovení § 57 odst. 2 stavebního zákona a vydá či nevydá v zákonné lhůtě písemné sdělení. Je zcela nepochybné, že žalobce se domáhá ochrany proti nečinnosti správního orgánu poté, kdy žalovaný vydal písemné sdělení ze dne 7. 9. 2004, tedy aby vydal rozhodnutí ve stavebním řízení. Pokud by byl shledán rozpor mezi petitem žaloby a jejím obsahem, jde o vadu, kterou by bylo třeba odstranit a soud měl případně postupovat podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. a nikoli žalobu zamítnout.

Žalovaný navrhl zamítnutí podané kasační stížnosti a uvedl, že považuje kasační stížností napadené rozhodnutí za správné. Důvody uvedené v kasační stížnosti neodpovídají podle jeho názoru ani skutkovému stavu věci, ani platné právní úpravě.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek v mezích stěžovatelem uplatněných důvodů. Kasační stížnost však důvodnou neshledal.

Základní otázkou, kterou se Nejvyšší správní soud zabýval, bylo to, zda krajský soud pochybil, pokud z obsahu žaloby a žalobního petitu dovodil, že se žalobce domáhá, aby žalovaný pokračoval v řízení „pouze“ ve věci ohlášení drobné stavby resp. zda bylo na místě vzhledem k obsahu žaloby dovodit, že se žalobce domáhá, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí v řízení o vydání stavebního povolení k předmětné stavbě – oplocení pozemku žalobce.

Žalobce v podané žalobě nejprve konstatoval, že ohlásil provedení drobné stavby a ve vyjádření ze dne 28. 10. 2004 ke sdělení ze dne 7. 9. 2004 uvedl, že má zato, že byly splněny všechny podmínky pro to, aby stavba mohla být provedena na základě ohlášení. Dále vyjádřil názor o tvrzené protiprávnosti požadavků žalovaného na doplnění žádosti a názor na to, kdy bylo případně zahájeno stavební řízení. Zdůraznil, že stavba oplocení je drobnou stavbou, uvedl, že institut ohlášení drobné stavby byl do stavebního zákona vložen za účelem zjednodušení postupu tak, aby stavebník nemusel být v případě drobné stavby zatěžován složitými podmínkami při vydání stavebního povolení. Pokud však správní orgány rozhodly, že stavba oplocení vyžaduje stavební povolení, domáhal se žalobce, aby o jeho žádosti bylo rozhodnuto, byť i ve stavebním řízení. V žalobním petitu se pak domáhal toho, aby žalovaný vydal rozhodnutí ve věci ohlášení drobné stavby.

Je zřejmé, že žalobce dovozuje nečinnost žalovaného ze dvou důvodů. Nejprve a nejen z hlediska obsahu žalobního petitu, ale i vzhledem k převážné části argumentace obsažené ve vylíčení skutkových okolností z toho, že byly splněny podmínky pro realizaci stavby pouze na základě ohlášení. Rovněž pak z tvrzení, která žalobce zmiňuje i v podané kasační stížnosti, o tom, že i kdyby bylo nezbytné vést řízení o vydání stavebního povolení, je žalovaný i v tomto řízení nečinný. Skutečnost, že podaná žaloba obsahuje oba výše uvedené druhy žalobních námitek, ještě bez dalšího v souzené věci neznamená, že jde o žalobu neurčitou a že byl na místě postup podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. Z podané žaloby je bezpečně zřejmé, jakého výroku se žalobce domáhá a na základě jakých skutkových okolností.

Charakteru žalobních tvrzení koresponduje i odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem. Krajský soud posuzoval to, zda lze žalobnímu petitu vyhovět a dospěl k závěru, že žalovaný ve věci ohlášení drobné stavby nečinný není. Soud však tento závěr neučinil jen s ohledem na formulaci žalobního petitu, jak staví argumentaci žalobce v podané kasační stížnosti, ale rovněž na podkladě většiny žalobních tvrzení, která žalobce v podané žalobě učinil. Postupu žalobce ve vztahu ke správnímu orgánu a posléze ve vztahu k soudu je společné to, že byť se svých práv domáhá cestou žaloby proti nečinnosti správního orgánu, fakticky nebrojí proti tomu, že ve věci dosud nebylo správním orgánem rozhodnuto, ale proti tomu, že nebylo postupováno v souladu s jeho návrhem na ohlášení stavby ze dne 17. 5. 2004 a nebylo mu umožněno oplotit pozemek na základě ohlášení popř. nebylo mu vydáno k takové činnosti stavební povolení. Nejvyšší správní soud již v minulosti dovodil (rozhodnutí ze dne 30. 9. 2004, sp. zn. 7 Afs 33/2003), že v řízení o ochraně proti nečinnosti správního orgánu není soud oprávněn zavázat správní orgán k vydání rozhodnutí o určitém obsahu, tj. určit, jak konkrétně má být správní orgán činný. Formální náležitosti již vydaných rozhodnutí soud v tomto řízení rovněž neposuzuje. Ve věci nenastala situace, kdy by byl žalovaný procesně pasivní a odmítal ve věci konat. Z rozhodnutí ze dne 7. 9. 2004, č. j. SÚ/425/04-Bk vyplývá, že žalovaný žalobce vyzval ke splnění vyjmenovaných povinností. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce tyto povinnosti splnil, či že by v řízení procesně argumentoval nemožností jejich splnění (např. se obrátil na žalovaného s požadavkem upřesnění, kde lze požadovaná kladná stanoviska získat). Namísto toho postupoval tak, že se snažil dosáhnout pro něj příznivého rozhodnutí ve věci cestou žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. V takovém případě však, i s ohledem na citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, nelze žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu vyhovět.

Pokud žalobce v kasační stížnosti zmínil, že již v žalobě poukazoval na to, že měl žalovaný řízení přerušit a po uplynutí lhůty v řízení pokračovat a vydat rozhodnutí ve věci, Nejvyšší správní soud uvádí, že již v rozhodnutí ze dne 23. 6. 2005, sp. zn. 5 As 34/2004

mimo jiné dovodil, že k vynucení jiného konání správního orgánu, než je vydání rozhodnutí nebo vydání osvědčení tak ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s., nikomu žalobní legitimaci nezakládá a není založena pravomoc soudu proti jiné nečinnosti správního orgánu než takové, která spočívá v absenci vydání rozhodnutí nebo vydání osvědčení. Krajský soud proto nemohl žalovanému případně uložit povinnost vydat rozhodnutí o přerušení řízení a závazně určit, jak by měl žalovaný dále v řízení procesně postupovat.

S poukazem na shora uvedené důvody proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem je správné, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen právním zástupcem a byl ve věci zcela úspěšný. Je třeba konstatovat, že předmětem řízení o žalobě a posléze i řízení o kasační stížnosti byl postup žalovaného v mezích jeho zákonné působnosti. Žalovaný proto byl schopen své právní stanovisko u soudního jednání obhájit. S ohledem na tyto okolnosti proto soud nepovažoval náklady právního zastoupení žalovaného za náklady důvodně vynaložené ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. a jejich náhradu žalovanému nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. dubna 2007

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu